

POSTANOWIENIE

Dnia 24 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

w sprawie **M. H. F.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 24 kwietnia 2019 r., w trybie art. 535 § 3 k.p.k. kasacji obrońcy skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w Z. z dnia 3 września 2018 r., sygn. akt II Ka [...], zmieniającego wyrok w części, w pozostałym zakresie utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w H. z dnia 11 czerwca 2018 r., sygn. akt II K [...]

p o s t a n o w i ł:

1. **oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
2. **obciążyć skazanego M. H. F. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 czerwca 2018 r., sygn. akt II K [...], Sąd Rejonowy w H. uznał oskarżonego M. H. F. za winnego popełnienia czynów z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k., art. 286 § 1 k.k. i wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 20 złotych. Jednocześnie warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec M. F. kary pozbawienia wolności na okres 2 lat tytułem próby. Ponadto, Sąd Rejonowy uniewinnił oskarżonego M. H. F. od popełnienia czynu z art. 270 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Z. wyrokiem z dnia 23 września 2018 r., sygn. akt II Ka [...], po rozpoznaniu apelacji obrońcy, zmienił wyrok Sądu Rejonowego w Z. w ten sposób, że przyjął, iż przypisane oskarżonemu M. H. F. czyny stanowią

wypadki mniejszej wagi i w związku z tym czyny przypisane mu w pkt. I, II i III wyroku Sądu I instancji zakwalifikował z art.13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 3 k.k., natomiast czyny z pkt. V i VI w/w wyroku zakwalifikował z art. 286 § 3 k.k. Za podstawę wymiaru kary Sąd Okręgowy przyjął przepis art. 286 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i wymierzył oskarżonemu karę samoistnej grzywny w liczbie 250 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny w kwocie 10 złotych. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od wyroku Sądu Okręgowego w Z. kasację wywiódł obrońca skazanego zarzucając „rażące naruszenie prawa karnego procesowego a mianowicie art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k., przez przeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadków na rozprawie przed Sądem I instancji w dniu 19 lutego 2018 r. z pominięciem w niej udziału ustanowionego obrońcy, a którego to uchybienia nie dostrzegł sąd II instancji”.

Podnosząc powyższy zarzut, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w H. i uniewinnienie oskarżonego od każdego z zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi II instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na powyższą kasację Prokurator Rejonowy w H. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego okazała się oczywiście bezzasadna i podlegała oddaleniu w trybie z art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z wolą ustawodawcy kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko orzeczeniu wydanemu przez Sąd odwoławczy na skutek rozpoznania środka odwoławczego. Celem postępowania kasacyjnego jest bowiem wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawa, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które miały istotny wpływ na treść orzeczenia. Możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest zatem istotnie ograniczona. Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W toku tego

postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (tak: postanowienie SN z dnia 21 września 2017 roku, sygn. akt IV KK 276/17).

Podstawą rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego jest stwierdzenie, że podniesiony w skardze zarzut obrazy art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. ma charakter pozorny i został sformułowany tylko dlatego, by z pominięciem ograniczenia wynikającego z art. 523 § 2 k.p.k., zainicjować kontrolę nadzwyczajną wyroku Sądu II instancji. Świadczy o tym uzasadnienie kasacji, w którym powtórzono argumentację przedstawioną w apelacji, sprowadzające się wyłącznie do ponownego przedstawienia własnej oceny dowodów, ustaleń faktycznych oraz stanowiska w zakresie niewspółmierności kary. Przedmiotowa kasacja nie zwiera natomiast, poza formalnie wskazanym zarzutem, uzasadnienia wystąpienia bezwzględnej podstawy odwoławczej z art. 439 § 1 pkt. 10 k.p.k. Tymczasem Sąd Najwyższy wielokrotnie wypowiadał się w swoich orzeczeniach w kwestii podstaw kasacyjnych i ograniczeń jej wnoszenia wskazując, iż jedynie formalne powołanie się na uchybienie wymienione w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. bądź całkowicie bezpodstawne nazwanie takim uchybieniem sytuacji, która bez wątpienia nie stanowi naruszenia prawa wymienionego w tym przepisie - tak jak to ma miejsce w rozpoznawanej sprawie - nie czyni dopuszczalną kasacji podlegającej ograniczeniom przewidzianym w art. 523 § 2 k.p.k. (por. postanowienie SN z 25 stycznia 2005 r., III KK 243/04, LEX nr 146248).

Wskazać należy, że w sprawie - wbrew temu, co twierdzi obrońca skazanego - nie doszło do zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 10 k.p.k. Przepis ten stanowi, że niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia sąd odwoławczy na posiedzeniu uchyla zaskarżone orzeczenie, jeżeli oskarżony w postępowaniu sądowym nie miał obrońcy w wypadkach określonych w art. 79 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 80 k.p.k. lub obrońca nie brał udziału w czynnościach, w których jego udział był obowiązkowy. Żadna ze wskazanych sytuacji w przedmiotowej sprawie nie zaistniała.

Przypomnieć należy, że w niniejszej sprawie zarządzenie o wyznaczeniu rozprawy wydano w dniu 3 stycznia 2018 r. (k. 442). Pełnomocnictwo do obrony zostało załączone do odpowiedzi na akt oskarżenia (nadany w dniu 10 stycznia 2018 r.), który wpłynął do Sądu Rejonowego w dniu 12 stycznia 2018 r. (k. 460). Zawiadomienie o terminie rozprawy M. F. odebrał 12 stycznia 2018 r., a w dniu 19 lutego 2018 r. stawiał się na rozprawie (k.496 - protokół). Kolejny termin rozprawy wyznaczono na dzień 10 kwietnia 2018 r. Na tym terminie stawiał się M. F., natomiast nie stawiała się jego obrońca, która o terminie została prawidłowo powiadomiona, albowiem osobiście odebrała korespondencję sądową (k. 472 – epo, k. 475 - protokół). Analiza podejmowanych czynności procesowych uprawnia do stwierdzenia, że na dzień wydawania zarządzenia o wyznaczeniu pierwszej rozprawy Sąd Rejonowy nie posiadał wiedzy o fakcie ustanowienia obrońcy z wyboru w postępowaniu o sygn. II K [...], a zatem nie mógł o terminie zawiadomić obrońcy. Podkreślić też należy, że obecny na rozprawie w dniu 19 lutego 2018 r. oskarżony M. F. nie składał oświadczeń o fakcie posiadania obrońcy z wyboru ani żądania rozpoznania sprawy z jego udziałem. Z protokołu wspomnianej rozprawy wynika, że skazany aktywnie w niej uczestniczył, zadając pytania świadkom. W zakresie terminu rozprawy z dnia 10 kwietnia 2018 r., zauważyć należy, jak już wyżej wskazano, że obrońca została o nim zawiadomiona prawidłowo, lecz na rozprawę nie stawiała się. Co więcej, z akt sprawy nie wynika by obrońca składała wniosek o zmianę terminu rozprawy z uwagi na ew. kolizję terminów, bądź ustanowiła substytutą, brak też wniosku M. F. o odroczenie rozprawy. W przedmiotowej sprawie nie zachodziły również podstawy do obrony obligatoryjnej, zaś Sąd nie uznał obecności obrońcy za obowiązkową, nie przeprowadzał wreszcie czynności procesowych, w których udział obrońcy byłby obligatoryjny. W tych okolicznościach zarzut wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej wskazanej w 439 § 1 pkt 10 k.p.k. ocenić należało jako oczywiście bezzasadny.

Zawarte w uzasadnieniu kasacji argumenty dotyczące obrazy prawa materialnego, ustaleń faktycznych czy też nieprawidłowej kontroli odwoławczej pozostają bez związku z postawionym w kasacji zarzutem. Ponadto, stanowią

w istocie powielenie argumentacji zawartej w apelacji, a rozważonej przez Sąd II instancji.

Mając na uwadze wszystkie podniesione powyżej okoliczności Sąd Najwyższy oddalił kasację obrońcy skazanego w trybie art. 535 § 3 k.p.k. jako oczywiście bezzasadną.

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k., obciążając nimi skazanego.

a